

drug nima nihče nobenega povoda. In kako je on pisal, kako legal! Od smeha bo pokal davkar v grobu, adjunkt in kontrolor pa v pisarni od jeze.

Uporne misli so pretresale nekaj časa Murnu srce, vendar jih je srečno premagal z upanjem, da je zazdaj rešen, da se mu morda pozneje poplača trud in da se bosta onadva, ko bosta brala njegov spominski slavospev, menda vendar tudi jezila.

Strmeli so vsi sorodniki, prijatelji in znanci, ki so se bili udeležili pogreba, ko so brali, kako veličasten da je bil izprevod, koliko vencev, koliko spremljevalcev, kako genljivo da so se poslavljali od nepozabnega načelnika uradniki, kako so jokali preprosti ljudje, ki so se spominjali, kako so hodili v stiskah in težavah k blagemu pokojniku, kako odhajali vedno olajšani; za te zasluge

pa da se dobri rajnik gotovo že v nebesih med drugimi poštenimi davkarji veseli.

V resnici sta se nosila dva venca. Enega sta bila poklonila vdova in sin, drugega Muren. Za krsto je stopal z materjo sin, ki se je oziral po izprevodu in se jezil, da ni več ljudi, in pazil, da se nista kontrolor in adjunkt prehitro izgubila.

„Sodni uradniki,“ je godrnjal materi, „bi bili tudi lahko utrpeli vsaj en venec. Udeležbo markira samo eden. Gostilničarja Rojca pa še za pogrebom ni. Barabe!“

Pred krsto pa je nosil Muren na blazini slovesno tri spominske kolajne rajnega davkarja, žalosten in obupen. Zdelo se mu je, kakor da bi ga stari davkar, ki so ga nosili za njim, še vedno preganjal. Njegov sin pa morda še njegov naslednik ne bo. Oh!



O POLNOČI.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Oj danes pa zvezdic na nebu ni,
fantiči moji!
Kaj danes brez zvezd bomo peli sami
čez vas
o polnoči?

In šli so;
in bila njih pesem je tožna
kot pesem fantiča,
ki se od devojke poslavlja,
ki zadnjič svoj dom in njivo pozdravlja,
ki daleč se v tuje kraje odpravlja
za vekomaj. —

DOMA.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Kamor poroma pogled,
vsepovsod pisani svet,
vsepovsod židana volja
kakor škrjanček sred polja!

Pa kot škrjanček sred polja
ves je domač, ves vesel —
fantič sem jaz sredi polja
pesem spet kmetsko zapel!



J. V. MRKVIČKA:
BOLGARSKA MLATITEV.